

บทที่ 4

ศึกษาวิเคราะห์ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับคาร์บอนเครดิต

ปัญหาเกี่ยวกับคาร์บอนเครดิตภายใต้โครงการกลไกการพัฒนาที่สะอาด ตามพิธีสารเกียวโตไม่มีมาตรการในเชิงบังคับทางกฎหมายให้ลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ดังนั้นการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในภาคอุตสาหกรรม ภาคพลังงาน ภาคการเกษตรเจ้าของโครงการ CDM ก็จะได้ประโยชน์จากคาร์บอนเครดิตส่วนภาคอื่นๆ ที่ไม่ได้ร่วมโครงการจะไม่ได้ประโยชน์จากคาร์บอนเครดิตเพราะไม่มีการส่งเสริมสนับสนุนจากรัฐแต่อย่างใดเมื่อพิจารณาแล้วก็จะพบปัญหากฎหมายของไทยต่างๆ ดังนี้

ปัญหาการบังคับใช้กฎหมายตามพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การบริหารจัดการ

ก๊าซเรือนกระจก (องค์การมหาชน) พ.ศ.2550

ตามพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก (องค์การมหาชน) พ.ศ.2550 มาตรา 7(2) ว่าด้วยการส่งเสริมการพัฒนาโครงการที่ได้คำรับรองเท่านั้น ซึ่งประเทศไทยได้จัดตั้งองค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจกเป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่กำหนดแนวทางการให้คำรับรองว่าโครงการที่เสนอนั้นเป็นโครงการตามกลไกการพัฒนาที่สะอาด หากโครงการที่ยังไม่ได้ขอคำรับรองหรือยังไม่ได้คำรับรองก็จะไม่ได้รับการส่งเสริมจากองค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในปัจจุบันไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน ส่วนมากมีการปล่อยก๊าซเรือนกระจกไม่ทางตรงก็โดยอ้อมเป็นกิจวัตรประจำวัน แต่หลายแห่งมีการควบคุมการปล่อยก๊าซเรือนกระจกเองโดยไม่มีการบังคับและไม่เข้าร่วมโครงการตามกลไกการพัฒนาที่สะอาด ดังนั้นจึงเป็นข้อเสียเปรียบและเสียประโยชน์ที่ไม่ได้เข้าร่วมโครงการตามกลไกการพัฒนาที่ เมื่อพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก(องค์การมหาชน) พ.ศ.2550 มาตรา 7(2) ว่าด้วยการส่งเสริมการพัฒนาโครงการที่ได้คำรับรองเท่านั้น จึงเป็นการเลือกปฏิบัติของฝ่ายบริหารที่จะทำการส่งเสริมและพัฒนาโครงการที่ได้รับคำรับรองส่วนโครงการที่ไม่ได้ขอคำรับรองหรือยังไม่ได้คำรับรองก็ไม่ได้รับการส่งเสริม ทำให้ปัญหาของการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศที่ส่งผลกระทบต่อมนุษย์ไม่สามารถลดลงได้ ไม่มีการถ่ายทอดเทคโนโลยีใหม่ๆเพิ่มขึ้น กลับแต่จะสร้างความเสียหายต่อโลกเพิ่มขึ้น

เมื่อไม่ได้เข้าร่วมโครงการก็จะไม่ได้รับประโยชน์จากคาร์บอนเครดิตที่ลดได้ ซึ่งค่าใช้จ่ายในการดำเนินโครงการทั้งโครงการนั้นจะต้องเสียค่าใช้จ่ายประมาณ 4-8 ล้านบาท ซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายที่สูง เอกชนรายย่อยไม่มีเงินลงทุนพอที่จะเข้าร่วมโครงการได้จึงไม่ได้รับประโยชน์จากโครงการลดก๊าซเรือนกระจกดังกล่าวเลยเพราะผลตอบแทนที่ได้รับไม่คุ้มกับทุนในการเข้าร่วมโครงการเพราะโครงการเหล่านั้นเป็นโครงการขนาดเล็กจะต้องรวมกลุ่มกันหลายๆ โครงการ ซึ่งในทางปฏิบัติเป็นไปได้ยากต้องมีหน่วยงานกลางเป็นผู้รวบรวมโครงการต่างๆ เข้าด้วยกัน เพื่อจะได้มีคาร์บอนเครดิตในส่วนนี้เอาไปขายให้กับต่างประเทศได้ ตามมาตรฐานนี้ องค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจกจะสนับสนุนโครงการที่ได้คำรับรองแล้วเท่านั้น ดังนั้นโครงการที่ยังไม่ได้รับคำรับรองหรือโครงการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกที่ไม่ได้เข้าร่วมโครงการพัฒนาที่สะอาดจะไม่ได้รับการสนับสนุนและไม่ได้รับประโยชน์จากการลดก๊าซเรือนกระจกที่ลดได้จาก องค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจกเลย

พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก พ.ศ.2550 เป็นกฎหมายฝ่ายบริหารที่ออกโดยอาศัยรัฐธรรมนูญหรือพระราชบัญญัติซึ่งศักดิ์แห่งกฎหมายต่ำกว่า คำรับรอง ผู้วิจัยเห็นว่าเป็นปัญหาคือทำให้ความสำคัญไม่มากพอ

ปัญหาเกี่ยวกับการส่งเสริมการลงทุน

เนื่องจากการลงทุนเกี่ยวกับกลไกการพัฒนาที่สะอาด โครงการใดต้องการที่จะขายก๊าซเรือนกระจกได้จะต้องผ่านการรับรองในชื่อ Certified Emission Reductions โดยองค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจกเป็นผู้พิจารณาให้การรับรองโครงการ ซึ่งในอนาคตประเทศไทยจะต้องมีโครงการลงทุนเกี่ยวกับอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญต่อเศรษฐกิจและจำเป็นของประเทศ การที่จะลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในอุตสาหกรรมหนักได้นั้น จำเป็นจะต้องใช้เทคโนโลยีที่สูงขึ้นและต้องใช้เงินลงทุนที่สูงตามโครงการที่ใช้เทคโนโลยีที่สูงและใช้เงินลงทุนที่สูงตามนี้ควรให้ต่างประเทศเป็นผู้ลงทุน และประเทศไทยโดยสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนหรือ BOI ควรส่งเสริมการลงทุนโครงการเหล่านี้เพื่อจะได้มีการถ่ายทอดเทคโนโลยีใหม่ที่ทันสมัยมาใช้ภายในประเทศ ส่วนโครงการที่ใช้เงินลงทุนต่ำและเทคโนโลยีไม่สูงมากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนหรือ BOI ไม่ต้องส่งเสริมการลงทุนโครงการประเภทนี้ ควรที่จะสงวนไว้ให้กับคนไทยเป็นผู้ลงทุนเอง สิ่งสำคัญที่ต้องคำนึงถึงคือผลประโยชน์และศักยภาพของประเทศในการดำเนินโครงการพัฒนาที่สะอาด ถึงแม้้องค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจกจะมีหน้าที่ในการกำหนดแนวทางการให้คำรับรองว่าโครงการที่เสนอนั้นเป็นโครงการตามกลไกการพัฒนาที่สะอาดหรือไม่ และทำหน้าที่ในการกำหนดหลักเกณฑ์ในการพิจารณาด้านมีความเหมาะสมและมี

ประโยชน์ทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ตลอดจนส่งเสริมการพัฒนาอย่างยั่งยืนของประเทศ ซึ่งเกี่ยวพันกับพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ.2544 ตามมาตรา 13(4) ว่าด้วยอำนาจหน้าที่ ของเลขาธิการ รองเลขาธิการและผู้ช่วยเลขาธิการมีอำนาจและหน้าที่ วิเคราะห์โครงการขอรับการ ส่งเสริมการลงทุน ตรวจสอบและควบคุมตลอดจนประเมินผลการลงทุนตามโครงการที่ได้รับการ ส่งเสริม ดังนั้นจำเป็นที่จะต้องมีการควบคุมโครงการต่างๆซึ่งตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ.2544 ยังไม่มีกฎหมายที่กำหนดไว้ชัดเจนในเรื่องของคาร์บอนเครดิตนี้ เพราะในอนาคต ประเทศไทยอาจต้องมีพันธกรณีการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกตามพิธีสารเกียวโตก็เป็นได้ อาจส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจของประเทศโดยรวม ประเทศไทยมีเพียง องค์การบริหารจัดการก๊าซ เรือนกระจกทำหน้าที่วิเคราะห์ กลั่นกรองและทำความเข้าใจเกี่ยวกับการให้คำรับรองโครงการ ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ.2544 มาตรา 13(4) ว่าด้วยเรื่องอำนาจหน้าที่ ของเลขาธิการ รองเลขาธิการและผู้ช่วยเลขาธิการ ซึ่งยังไม่มีกฎหมายที่จะควบคุมในเรื่องนี้โดยตรง โดยพื้นฐานของกฎหมาย ต้องการจูงใจให้นักลงทุนต่างชาตินำเม็ดเงินมาลงทุนประกอบ กิจการในประเทศไทย ซึ่งต้องแข่งขันกับการเสนอเงื่อนไขที่ดีกว่าของประเทศข้างเคียง การกำหนด เงื่อนไขดังกล่าวก็ต้องเท่าเทียมกันกับผู้ประกอบการในประเทศ คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ต้องกำหนดเงื่อนไขในการส่งเสริมการลงทุน ให้ผู้ประกอบการที่ได้รับส่งเสริมการลงทุน หันมา สนใจการลดก๊าซเรือนกระจก

ในปัจจุบันนี้กลุ่มประเทศ Annex 1 ได้ให้ความสำคัญในการลดก๊าซเรือนกระจกโดยมี ท่าทีที่จะให้กลุ่มประเทศ non-Annex 1 มีภาระร่วมกันในการต่อสู้กับปัญหาโลกร้อนด้วยในอนาคต โดยให้กลุ่มประเทศ non-Annex 1 จะต้องมีการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกด้วยเช่นเดียวกับกลุ่ม ประเทศ Annex 1 เช่นกัน หากเป็นเช่นนั้นจริงประเทศไทยก็ต้องเกิดปัญหาตามมาในภายหลัง เกี่ยวกับการลดก๊าซเรือนกระจก ถ้าไม่มีการวางแผนในการส่งเสริมการลงทุนเพราะว่าอุตสาหกรรม ส่วนใหญ่ที่เข้ามาลงทุนในประเทศไทยยังไม่มีการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ดังนั้นประเทศไทย โดยรัฐควรให้ความสำคัญในเรื่องนี้ให้มากขึ้นโดยมีการแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริม การลงทุนว่าด้วยกิจการหรือ โรงงานอุตสาหกรรมใดที่มีการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกโดยใช้ เทคโนโลยีที่สูงและทันสมัยให้ได้รับการส่งเสริมการลงทุนเป็นอันดับแรกส่วนอุตสาหกรรมรายใด ที่ไม่มีการส่งเสริมการลดก๊าซเรือนกระจกก็ต้องไม่ให้การส่งเสริมการลงทุน ในอนาคตประเทศไทยคงไม่สามารถหลีกเลี่ยงจากการถูกจำกัดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกได้แน่ หากไม่สามารถลด การปล่อยก๊าซเรือนกระจกได้ก็อาจจะถูกปรับถูกมาตรการกีดกันทางการค้าหรือมาตรการด้านภาษี จากประชาคม โลกเป็นแน่ ดังนั้นรัฐควรหันมาให้ให้ความสำคัญและสนใจในเรื่องก๊าซเรือนกระจกให้ มากโดยเน้นให้มีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายในส่วนนี้

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับหน่วยงานในการตรวจสอบ

เนื่องจากธุรกิจอุตสาหกรรมสร้างรายได้และผลกำไรจากอุตสาหกรรมเป็นส่วนใหญ่ โรงงานอุตสาหกรรมส่วนมากมักจะเปลี่ยนแปลงเรื่องการควบคุมมลพิษหลังจากได้รับใบอนุญาตแล้วเพราะการควบคุมมลพิษจากโรงงานอุตสาหกรรมจะต้องเสียค่าใช้จ่ายในการกำจัดมลพิษมลพิษเป็นจำนวนมากไม่ว่าจะเป็นมลพิษทางน้ำ มลพิษทางอากาศ มลพิษในดิน เปรียบเสมือนการลดต้นทุนในการผลิตเพื่อที่จะเพิ่มผลกำไรให้ผู้ประกอบการมากที่สุดโดยไม่มีการคำนึงถึงผลเสียที่มีต่อสภาพแวดล้อม โครงการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกก็เช่นเดียวกัน หลังจากได้รับคำรับรองโครงการจากองค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจกมีเพียงหน่วยงานเดียวที่ติดตามประเมินผลโครงการที่ได้รับคำรับรองคือ DOE หมายถึงหน่วยงานปฏิบัติการที่ได้รับมอบหมายในการตรวจสอบ (Designated Operational Entities) ทำหน้าที่ตรวจสอบโครงการ การตรวจสอบเอกสาร ประกอบโครงการ (Validation) การขึ้นทะเบียนโครงการ (Registration) การยืนยันการลดก๊าซเรือนกระจก โดยผู้ดำเนินโครงการจะต้องว่าจ้างหน่วยงาน DOE ให้ทำการตรวจสอบและยืนยันการติดตามการลดก๊าซเรือนกระจก การรับรองลดก๊าซเรือนกระจกเพื่อขออนุมัติให้ออกหนังสือรับรองปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกที่ลดได้ ให้ผู้ดำเนินโครงการก่อนที่คณะกรรมการบริหารกลไกการพัฒนาที่สะอาดจะออกใบรับรองปริมาณการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก โดยจะไม่มีการตรวจสอบภายหลังจากได้ใบรับรองปริมาณการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจนกว่าจะครบสัญญาที่ทำไว้ หากผู้ดำเนินโครงการมีการลักลอบปล่อยก๊าซเรือนกระจกออกมาเกินปริมาณกำหนดก็สามารถทำได้ภายหลังได้ใบรับรองแล้ว โดยไม่มีหน่วยงานใดมาเป็นผู้ตรวจสอบและติดตามผลไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานระหว่างประเทศ หน่วยงานภายในประเทศ กระทรวงอุตสาหกรรม กรมโรงงาน กรมควบคุมมลพิษ องค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หน่วยงานเอกชน หรือหน่วยงานกลางที่ได้รับมอบหมายในการปฏิบัติหน้าที่แทนคณะกรรมการบริหาร ซึ่งจะก่อให้เกิดปัญหาตามมาในภายหลังเช่นเดียวกับการปล่อยมลพิษทางอากาศหรือมลพิษทางน้ำตามโรงงานอุตสาหกรรมทั่วไป ในเรื่องการควบคุมการปล่อยของเสียออกจากโรงงานอุตสาหกรรม ถึงแม้จะมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอยู่คือกรมโรงงานอุตสาหกรรม กรมควบคุมมลพิษ ก็ยังมีปัญหาเกี่ยวกับมลพิษต่างๆ ตามมาให้เห็น เช่น สารปนเปื้อนในน้ำ ตัวอย่างเช่น ปัญหาน้ำเสียที่เกิดขึ้นในมาบตาพุดนั้นถือว่าเป็นปัญหาระดับหนึ่งที่ทำให้เกิดการปนเปื้อนของสารพิษออกสู่ทะเล แม้ทางนิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุดจะมีระบบบำบัดน้ำเสียก็ตาม แต่เนื่องจากในนิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุดมีโรงงานจำนวนมาก และมีการลักลอบปล่อยน้ำเสียลงคลองชากหมาก จึงยากต่อการเฝ้าระวัง ทำให้น้ำเสียที่มีสารโลหะหนัก เช่น ทองแดง แมงกานีส ตะกั่ว และปรอท ออกสู่ทะเล

สารปนเปื้อนในอากาศในนิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุดมีการตรวจพบมลพิษอากาศสูงเกินมาตรฐานสากล โดยเฉพาะสารระเหยที่ก่อให้เกิดโรคมะเร็ง ถูกปล่อยจากโรงงานปิโตรเคมี โรงไฟฟ้า และโรงกลั่นน้ำมัน ล่าสุดพบ 5 บริษัท ปล่อยมลพิษมากที่สุด ไล่ตั้งแต่โรงไฟฟ้าบีแอลซีพี โกลว์พลังงาน โรงไฟฟ้าระยอง โรงกลั่นน้ำมันระยอง และโรงกลั่นสตาร์ ส่วนปัญหามลพิษทางอากาศของโรงไฟฟ้าแม่เมาะจังหวัดลำปาง ที่เกิดวิกฤตคือฝนเหลือง มลพิษจากก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ ที่ปล่อยออกมาจาก โรงไฟฟ้าแม่เมาะของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย จนก่อให้เกิดผลกระทบต่อชาวบ้าน พิษผลทางการเกษตร สัตว์เลี้ยง กินพื้นที่กว่า 40 หมู่บ้านของ อ.แม่เมาะ จ.ลำปาง รวมถึงวิกฤตการณ์ทำนองเดียวกันอีกหลายครั้ง หรือจะเป็นปัญหาฝุ่นละออง ปัญหาในเรื่องกลิ่น

จากสภาพการณ์ที่กฎหมายการจัดการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก มีลักษณะกระจายไปตามหน่วยงานต่างๆ ทำให้เกิดการดำเนินงานแบบต่างคนต่างทำและไม่มีการประสานงานกันเท่าที่ควร แม้ว่าพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.2535 จะมีเจตนารมณ์ให้มีการจัดการสิ่งแวดล้อมแบบเป็นเอกภาพ แต่ในทางปฏิบัติ กรมควบคุมมลพิษจะรับผิดชอบในเรื่องแผนและนโยบายซึ่งอาจจะได้รับการปฏิบัติหรือไม่ก็ได้ แม้ว่าตามกฎหมายฉบับนี้ เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษจะสามารถเข้าไปตรวจสอบและควบคุมโรงงานได้ แต่ก็ต้องเป็นกรณีที่ได้มีการแจ้งให้เจ้าพนักงานตามกฎหมายโรงงานทราบแล้ว และไม่มีการดำเนินการภายในเวลาอันสมควร ในทางปฏิบัติ เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษจึงใช้อำนาจในการควบคุมดูแลโรงงานน้อยมาก

ดังนั้นปัญหาเกี่ยวกับหน่วยงานในการตรวจสอบการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากโรงงานต่างๆ ย่อมเกิดขึ้นในอนาคตเพราะยังไม่มีหน่วยงานใดเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ทำการตรวจสอบโดยตรง ไม่ว่าจะเป็นองค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก กรมโรงงานอุตสาหกรรม กรมควบคุมมลพิษ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นหรือหน่วยงานเอกชน ยังไม่มีกฎหมายฉบับใดที่กำหนดให้อำนาจหน้าที่แก่หน่วยงานของรัฐหรือเอกชนให้มีอำนาจและหน้าที่ในการตรวจสอบการปล่อยก๊าซเรือนกระจกโดยตรงหรือทางอ้อมที่ปล่อยออกมาจากโรงงานอุตสาหกรรมต่างๆ ซึ่งต้องมีการตรวจวัดหลังจากได้รับคำรับรองโครงการ

ปัญหาเกี่ยวกับสภาพบังคับทางกฎหมาย

พิธีสารเกียวโตจึงได้กำหนดปริมาณสูงสุดของการปล่อยก๊าซคาร์บอนมอนนอกไซด์ของแต่ละประเทศไว้ด้วย เช่น กรณีของประเทศไทยได้ถูกกำหนดให้มีการลดปล่อยก๊าซคาร์บอนมอนนอกไซด์ไม่เกินร้อยละ 80 ของปริมาณก๊าซคาร์บอนมอนนอกไซด์ในปี พ.ศ.2533 ซึ่งในขณะนี้

ปริมาณการปลดปล่อยก๊าซคาร์บอนมอนนอกไซด์ของประเทศไทยอยู่ที่ร้อยละ 65 ของปี พ.ศ.2533 และมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้น ในสภาวะปัจจุบันนี้กิจกรรมต่างๆ รอบตัวเราหากสังเกตแล้วจะพบว่า กิจกรรมเหล่านี้ก่อให้เกิดก๊าซเรือนกระจกได้ทุกกิจกรรม แต่กิจกรรมต่างๆนี้เป็นสิ่งที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ เช่น การผลิตพลังงาน การใช้พลังงานต่างๆ การคมนาคมขนส่ง การเกษตร การประกอบอุตสาหกรรมต่างๆ แม้แต่ที่อยู่อาศัยล้วนก่อให้เกิดก๊าซเรือนกระจกได้ทั้งนั้น แต่การลดก๊าซเรือนกระจกที่เกิดขึ้นจากฝีมือมนุษย์ก็สามารถทำได้เช่นเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นการประหยัดพลังงาน การใช้พลังงานทดแทนการลดใช้พลังงาน การลดขยะ การบำบัดน้ำเสียในอุตสาหกรรมในการเกษตรหรือในครัวเรือน การใช้เทคโนโลยีใหม่ๆ ในการผลิตพลังงาน การใช้พลังงานทดแทน

ถึงแม้รัฐบาลจะมีนโยบายต่างๆ เกี่ยวกับการลดใช้พลังงานแต่นโยบายเหล่านี้ยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรปัญหาที่ตามมาคือปัญหาการขาดมาตรการบังคับทางกฎหมาย ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็นสองกรณีด้วยกันคือ

(ก) กรณีที่โครงการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกได้รับใบรับรองปริมาณการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก จากองค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก ได้แก่

1) การขาดมาตรการบังคับทางกฎหมายแพ่ง สภาพบังคับทางกฎหมายแพ่งที่มีอยู่ก็คือ เงื่อนไขในการจ่ายเงิน เงื่อนไขของการส่งมอบ CER เงื่อนไขของการผิดสัญญา เบี่ยงปรับในกรณีส่งมอบไม่ได้ตามกำหนด ทั้งหมดนี้อยู่ในขั้นตอนของการทำสัญญา แต่เมื่อโครงการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกได้รับใบรับรองปริมาณการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก จากองค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก ต่อมาภายหลังมีการปล่อยก๊าซเรือนกระจกออกมาเกินปริมาณที่กำหนดถึงแม้จะเป็นการผิดสัญญาก็ตาม ยังไม่มีการนำความรับผิดชอบมาบังคับใช้ก็เป็นผลสืบเนื่องมาจากไม่มีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องคอยตรวจสอบปริมาณก๊าซเรือนกระจกที่ปล่อยออกมาภายหลังโครงการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกได้รับใบรับรองปริมาณการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากองค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจกและวิธีการที่ออกมามีความสลับซับซ้อน

2) การขาดมาตรการบังคับทางอาญา กฎหมายสิ่งแวดล้อมของประเทศไทยควรมีสภาพบังคับทางอาญาแก่ผู้กระทำความผิดในคดีสิ่งแวดล้อมไม่ว่าจะเป็นการกระทำโดยเจตนาหรือกระทำโดยประมาท โดยเฉพาะคดีที่เกี่ยวกับการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกตามกลไกการพัฒนาที่สะอาด ซึ่งมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อมของประเทศเป็นอันมาก กรณีมีการกระทำผิดเกี่ยวกับก๊าซเรือนกระจกภายใต้กลไกพัฒนาที่สะอาดให้ถือว่าผู้ที่กระทำความผิดในคดีสิ่งแวดล้อมนี้เป็นอาชญากรรมต่อสิ่งแวดล้อม

3) การขาดมาตรการบังคับทางปกครองเช่น การไม่ปฏิบัติตาม EIA หรือกระทำการใดที่ละเมิดข้อกำหนดของกรมโรงงานอุตสาหกรรมนั้น หน่วยงานของประเทศไทยสามารถ

กระทำการตามกฎหมายของประเทศไทย ในการระงับการกระทำที่ละเมิดต่อกฎหมายได้ ซึ่งจะส่งผลให้โครงการไม่สามารถดำเนินการต่อไปได้ สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2550 มาตรา 67 กำหนดให้การดำเนินโครงการหรือกิจกรรมที่อาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อชุมชนอย่างรุนแรงทั้งทางด้านคุณภาพสิ่งแวดล้อม ทรัพยากรธรรมชาติและสุขภาพ จะกระทำมิได้ เว้นแต่จะได้ศึกษาและประเมินผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อมและสุขภาพของประชาชนในชุมชน และจัดให้มีกระบวนการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนและผู้มีส่วนได้เสียก่อน แต่กรณีโครงการได้รับใบรับรองปริมาณการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก หากได้กระทำการผิดเงื่อนไข มีการลักลอบปล่อยก๊าซเรือนกระจกออกมากเกินปริมาณที่กำหนดในภายหลังซึ่งยังเป็นเรื่องใหม่ และวิธีการซับซ้อนยิ่งขึ้น จึงเป็นการยากที่จะตรวจพบได้ และตามสัญญาที่เกี่ยวกับการซื้อขายคาร์บอนเครดิตมีเพียงผลบังคับให้เป็นไปตามสัญญาในกรณีที่มีการกระทำผิดเงื่อนไขใดๆ ซึ่งมีผลบังคับทางแพ่งเท่านั้น ยังไม่มีผลบังคับทางปกครอง

(ข) กรณีคือการขาดกฎหมายเฉพาะมาบังคับให้ภาครัฐและเอกชนมีส่วนร่วมในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกหรือออกกฎหมายให้ก๊าซเรือนกระจกเป็นก๊าซที่ต้องมีการควบคุม การที่จะปล่อยออกมาได้ต้องมีการได้รับอนุญาตให้ปล่อยได้ในปริมาณและในอัตราส่วนที่กำหนด ตัวอย่างเช่น โรงงานหนึ่งโรงอาจกำหนดปริมาณการปล่อยได้ไม่เกิน 2.5 มหึนตัน CO2 Equivalent ต่อปี เช่นเดียวกับร่างกฎหมายของสหรัฐอเมริกา โดยเนื้อหาของกฎหมายฉบับนี้กำหนดแผนงานลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากการใช้ไฟฟ้า อุตสาหกรรมขนาดใหญ่ และกิจกรรมอื่นๆ หากต้องการปล่อยเกินปริมาณที่กำหนดก็จะต้องเสียภาษีมลพิษเพิ่มขึ้นในปริมาณและอัตราส่วนที่เหมาะสม โดยมีการส่งเสริมและสนับสนุนการใช้พลังงานสะอาด ส่งเสริมการใช้พลังงานที่มีประสิทธิภาพ ส่งเสริมการใช้พลังงานหมุนเวียนได้แก่พลังงานแสงอาทิตย์ พลังงานน้ำ พลังงานลม พลังงานจากก๊าซชีวภาพ การอนุรักษ์พลังงาน โดยส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหรือส่วนราชการต่างๆ เข้ามามีส่วนร่วม โดยเป็นผู้ส่งเสริมสนับสนุนอย่างจริงจังไม่ว่าจะเป็นด้านเงินทุนหรือการให้ความรู้ และเป็นผู้รวบรวมโครงการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกไม่ว่าจะเป็นโครงการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกขนาดต่างๆกันในพื้นที่ เสนอไปยังส่วนราชการส่วนกลางหรือองค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจกเพื่อจัดทำเป็นคาร์บอนเครดิตขายให้กับต่างชาติโดยผลประโยชน์ก็จะกลับมาอยู่กับประชาชนโดยทั่วกัน

การขาดกฎหมายเฉพาะมาบังคับใช้นี้อาจเกี่ยวข้องกับหลายหน่วยงานไม่ว่าจะเป็นกรมโรงงานอุตสาหกรรม กรมควบคุมมลพิษ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรเอกชน โดยในเนื้อหาของกฎหมายจะต้องกำหนดให้มีอำนาจและหน้าที่เพิ่มมากขึ้นในการตรวจสอบการควบคุมก๊าซเรือนกระจก และต้องมีการออกกฎหมายกำหนดปริมาณ

การปล่อยก๊าซเรือนกระจกในการขนส่งกำหนดว่าภายในปี พ.ศ.2555 รถยนต์ที่จดทะเบียนในประเทศไทยร้อยละ 65 ของผู้ผลิตรถยนต์แต่ละรายต้องมีปริมาณการปล่อยก๊าซ CO₂ ไม่เกิน 130 กรัมต่อกิโลเมตร และภายในปี พ.ศ.2558 รถยนต์ทุกคันของผู้ผลิตแต่ละรายต้องมีปริมาณการปล่อยก๊าซข้างต้นหากรถยนต์ปล่อยก๊าซเกินกำหนด ผู้ผลิตจะต้องเสียค่าปรับตามสัดส่วนตั้งแต่ปี พ.ศ. 2555 เป็นต้นไป เช่นเดียวกับกลุ่มประเทศ EU หรือการก่อสร้างอาคารต่างๆ ในขั้นตอนการขออนุญาตก่อสร้างอาคารนั้นตั้งแต่ พ.ศ.2555 ต้องออกกฎหมายกำหนดให้หน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องออกข้อบังคับว่าแบบการก่อสร้างอาคารเมื่อมีการก่อสร้างอาคารเสร็จแล้วจะต้องมีการประหยัดพลังงานไม่น้อยกว่าร้อยละ 15 ทำให้การก่อสร้างอาคารรุ่นใหม่หรือการปรับปรุงอาคารจะต้องเลือกใช้วัสดุอุปกรณ์ที่มีผลในการประหยัดพลังงานเท่านั้นหรือเรียกว่าบ้านประหยัดพลังงานการใช้อุปกรณ์ไฟฟ้า อุปกรณ์ก่อสร้าง อุปกรณ์การทำความร้อน/เย็น สามารถทำให้อาคารที่ก่อสร้างใหม่หรือที่ผ่านการปรับปรุงใหม่สามารถใช้พลังงานได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด

เนื่องจากปัญหาโลกร้อนเป็นเรื่องใกล้ตัว ประชาชนทั่วไปยังขาดจิตสำนึกในผลเสียที่ตามมา และรัฐยังขาดการสนับสนุนส่งเสริมโครงการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกขนาดกลางและเล็กเพื่อจะพัฒนามาเป็นคาร์บอนเครดิตสร้างรายได้ให้กับธุรกิจไม่ว่าจะเป็นการเก็บภาษีคาร์บอนหรือผลิตภัณฑ์จากคาร์บอน การลดปริมาณของเสียที่เกิดขึ้นโดยการนำมาใช้เป็นเชื้อเพลิงพลังงาน ลดการใช้ทรัพยากรเชื้อเพลิงที่ไม่สามารถทดแทนได้ ลดการนำเข้าเชื้อเพลิงพลังงานจากต่างประเทศก่อให้เกิดการจ้างงานในชุมชน เกษตรกรสามารถนำวัสดุเหลือใช้ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น โดยเฉพาะด้านสุขภาพอนามัยจากคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ดีขึ้น มีบทบาทในเวทีโลกในการแก้ไขปัญหาระดับนานาชาติ อาศัยเพียงแรงจูงใจก็ไม่สามารถแก้ปัญหาโลกร้อนซึ่งส่งผลกระทบต่อเราโดยตรงได้ รัฐจำเป็นต้องมีมาตรการการบังคับทางกฎหมายในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในภาคส่วนต่างๆ